

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 40 2019, nummers 1025 – 1033 vrijdag 25 oktober 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht.....	3
Wabo.....	3
8.40- en 8.42-AMvB's.....	4
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	4
Bestuursrecht overig.....	6
Belastingdienst-Toeslagen.....	6

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Vreemdelingenrecht.....	10
Asiel.....	10
Richtlijnen en verordeningen.....	11
Vreemdelingenbewaring	13

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 1025

MK Rechtbank Rotterdam, 12-06-2019 (publ. 21-10-2019), ROT 18/1747 en ROT 18/1750

De Nederlandsche Bank N.V. (hierna: DNB), verweerder.

Awb 8:29

GEHEIMHOUDING. Bestuurlijke boete. De in artikel 8:29 van de Awb opgenomen regeling laat de procespartij wiens beroep op geheimhouding of beperkte kennisneming is verworpen (zoals DNB in dit geval) de mogelijkheid om te volharden in zijn weigering tot overlegging (in ongeschoonde vorm) van de desbetreffende stukken, en de uit toepassing van artikel 8:31 van de Awb mogelijkerwijs voortvloeiende consequenties daarvan te aanvaarden. De in artikel 8:29 van de Awb opgenomen regeling zou van deze werking worden ontdaan indien zou worden aanvaard dat medewerkers van DNB, of personen die in opdracht van DNB werkzaamheden in een specifieke procedure hebben verricht, als getuigen ter zitting kunnen worden gedwongen de gegevens prijs te geven die DNB in diezelfde procedure niet wil verstrekken. Tot het verstrekken van die informatie kunnen deze getuigen dan ook niet worden gedwongen. Verwijzing naar het arrest van de HR van 18 december 2015 ([ECLI:NL:HR:2015:3600](https://www.eclii.nl/HR/2015/3600)).

[ECLI:NL:RBROT:2019:8138](https://www.eclii.nl/RBROT/2019/8138)

Zie in dit verband ook de uitspraak van deze rechtbank van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RBROT:2019:8139](https://www.eclii.nl/RBROT/2019/8139).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 1026

MK ABRS, 23-10-2019, 201900435/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Staphorst, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.6 lid 3

WABO-milieu. Revisievergunning. Bestaande rechten. Artikel 2.6, derde lid, van de Wabo brengt mee dat een aanvraag om een omgevingsvergunning voor een inrichting in beginsel niet mag worden geweigerd voor zover het gaat om activiteiten die op grond van een eerder verleende omgevingsvergunning al waren toegestaan (de bestaande rechten). Het belang dat het college in dit geval deze bepaling toedicht bij de beoordeling van de gestelde geluidgrenswaarden wordt niet gezien. Er zijn in de huidige zaak wat motorcrossen betreft geen bestaande rechten als de eerder verleende

vergunning vanwege (te) strenge geluidgrenswaarden die activiteit in feite niet toestond. Afgezien daarvan geldt in ieder geval dat niet alle activiteiten als bestaande rechten kunnen worden aangemerkt, omdat de activiteiten binnen de inrichting worden uitgebreid. Nog afgezien daarvan zijn bestaande rechten slechts zijdelings van belang bij de vraag welke geluidgrenswaarden bij vergunningverlening moeten worden gesteld. Dat onder de eerdere vergunning toegestane activiteiten als bestaande rechten in beginsel opnieuw moeten worden vergund, betekent niet dat bij die vergunningverlening niet andere of strengere geluidgrenswaarden kunnen worden gesteld. Het betekent alleen dat niet zodanig strenge geluidgrenswaarden mogen worden gesteld dat deze activiteiten de facto onmogelijk zijn, en daarmee impliciet worden geweigerd. In dit geval is van die situatie geen sprake.

[ECLI:NL:RVS:2019:3583](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 23-10-2019, 201809937/1/A3 ([ECLI:NL:RVS:2019:3587](#));
- Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 14-10-2019 (publ. 21-10-2019), UTR 19/3594 ([ECLI:NL:RBMNE:2019:4768](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 11-10-2019 (publ. 21-10-2019), SHE 18/3277 ([ECLI:NL:RBOBR:2019:5976](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 11-10-2019 (publ. 21-10-2019), 18/3278 ([ECLI:NL:RBOBR:2019:5845](#));
- MK Rechtbank Limburg, 04-10-2019 (publ. 18-10-2019), AWB/ROE 18/39 ([ECLI:NL:RBLIM:2019:8927](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- MK Rechtbank Noord-Nederland, 15-10-2019 (publ. 17-10-2019), LEE 19/2305 ([ECLI:NL:RBNNE:2019:4270](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 1027

MK CRvB, 17-10-2019, 17/5782 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Algemeen inkomensbesluit sociale zekerheid (AIB) 3:2 lid 1 onder a

Wet WIA 61

INKOMEN. HYPOTHEEKRENTKORTING. Geen aanleiding om artikel 3:2, eerste lid, onder a, van het AIB buiten toepassing te laten.

Raad: 4.1. Niet in geschil is dat de hypotheekrentekorting van € 247,63 per maand die appellante vanaf 1 januari 2016 heeft ontvangen loon in de zin van de Wet op de loonbelasting is en, gelet op artikel 16 van de Wet financiering sociale verzekeringen en artikel 3:2, eerste lid, aanhef en onder a, van het AIB, als inkomen in de zin van artikel 61 van de Wet WIA wordt aangemerkt. Evenmin is in geschil dat deze bedragen conform artikel 61, eerste lid, van de Wet WIA in mindering zijn gebracht op de WGA-uitkering van appellante over de periode van 5 januari 2016 tot en met 30 april 2016. [...]

4.4. Artikel 3:2, eerste lid, van het AIB geeft een nadere regeling en definitie voor het bepalen van inkomen in, voor zover hier van belang, de Wet WIA. Wat in deze regeling onder inkomen in de zin van de Wet WIA wordt verstaan en in welke specifieke omstandigheden en onder welke voorwaarden inkomensbestanddelen als relevant inkomen voor deze wet worden aangemerkt, is resultaat van een politiek-bestuurlijke afweging. Gelet hierop is in beginsel een terughoudende rechterlijke toetsing aangewezen.

4.5. In de memorie van toelichting bij de Fiscale Verzamelwet 2015 (Kamerstukken II, 2014-2015, 34220, nr. 3, p. 3) is het volgende vermeld:

“Het in aanmerking nemen van het rentevoordeel in het loon leidt ook tot verhoging van het loon voor de sociale verzekeringen, voor zover het loon nog niet boven het maximumpremieloon lag. Daarmee stijgt de grondslag voor de heffing van premies werknemersverzekeringen en inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet, alsmede de grondslag voor de berekening van het dagloon. Bij verrekening van inkomsten uit dienstbetrekking met een lopende uitkering wordt ook het rentevoordeel verrekend; dit kan leiden tot een lagere uitkering. Deze effecten treden onmiddellijk in na inwerkingtreding van de wet.”

4.6. Hieruit blijkt dat de wetgever zich ervan bewust is geweest dat het aanmerken van de hypotheekrentekorting als loon in de zin van de Wet op de loonbelasting, bij verrekening van inkomsten uit dienstbetrekking kan leiden tot een lagere uitkering en dat dit gevolg onmiddellijk na inwerkingtreding van de wet per 1 januari 2016 intreedt. Desondanks is geen overgangsregeling getroffen voor situaties als die van appellante waarin de hypotheekrentekorting – als gevolg van het feit dat het gehanteerde referentiejaar is gelegen vóór 1 januari 2016 – niet is meegeteld in de berekening van het WIA-maandloon, maar de ontvangen rentekortingsbedragen wel op grond van artikel 3:2 van het AIB van de vanaf

1 januari 2016 ontvangen uitkering worden afgetrokken. Er is dan ook geen sprake van een omissie, maar van een keuze van de wetgever, waarbij rekening is gehouden met de mogelijkheid dat uitkeringen als gevolg van de nieuwe regeling lager uitvallen.

4.7. Hoewel het effect van het gedurende vier maanden in mindering brengen van de hypotheekrentekorting op de uitkering van appellante niet verwaarloosbaar is, is niet gebleken van een dusdanig ingrijpend effect dat om die reden een intensievere beoordeling van de belangenafweging van de wetgever geboden is dan de terughoudende toetsing die, zoals overwogen in 4.4, in dit geval is aangewezen.

4.8. De slotsom is dat er geen aanleiding is om artikel 3:2, eerste lid, onder a, van het AIB buiten toepassing te laten.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3285](https://www.ecli.nl/crvb/2019/3285)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2019, 1028

MK ABRS, 23-10-2019, 201900753/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen 18

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (hierna: de Wko) 1.7 lid 1 aanhef en onder b, 1.52

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 3:4

KINDEROPVANGTOESLAG. Wijziging jurisprudentielijn. De Belastingdienst/Toeslagen krijgt bij de kinderopvangtoeslagen meer mogelijkheden om in individuele gevallen maatwerk te leveren. Daarbij worden het belang van het voorkomen van misbruik en oneigenlijk gebruik en de gerechtvaardigde belangen van de burger meer met elkaar in evenwicht gebracht. Voorheen oordeelde de ABRS dat om voor kinderopvangtoeslag in aanmerking te komen moet worden aangetoond dat het gehele bedrag aan kosten dat over een jaar verschuldigd is daadwerkelijk is betaald.

Besluit waarbij verzoek om herziening van voorschot kinderopvangtoeslag over de jaren 2014 en 2015 is afgewezen. [...]

8. Voor zover [appellante] betoogt dat het niet redelijk is dat de Belastingdienst/Toeslagen heeft besloten dat zij - ondanks dat zij en haar partner hebben gewerkt, hun zoon naar de opvang is gegaan en zij kosten heeft voldaan - in het geheel geen recht heeft op voorschotten, overweegt de Afdeling als volgt.

De jurisprudentie van de Afdeling

8.1. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling (uitspraak van 30 juli 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2829](#)) volgt uit artikel 18 van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen, gelezen in verbinding met artikel 1.7, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wko, dat degene die kinderopvangtoeslag ontvangt moet kunnen aantonen dat hij kosten voor kinderopvang heeft betaald en wat de hoogte daarvan is.

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling moet, om voor kinderopvangtoeslag in aanmerking te komen, worden aangetoond dat het gehele bedrag aan kosten dat blijkens de gemaakte afspraken over kinderopvang over een jaar verschuldigd is, daadwerkelijk is betaald. Indien een deel van de kosten aantoonbaar is voldaan, kan geen aanspraak worden gemaakt op een lagere tegemoetkoming (zie bijvoorbeeld de uitspraken van 2 april 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1114](#) en 8 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1610](#)). De Afdeling heeft daarbij geoordeeld dat de Belastingdienst/Toeslagen zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de Wko hem geen ruimte biedt bij de vaststelling van een voorschot kinderopvangtoeslag, tegemoetkoming of terugvordering rekening te houden met dat deel van de kosten dat wel aantoonbaar is betaald. Voor zover rechtbanken tot een ander oordeel kwamen, heeft de Afdeling deze uitspraken vernietigd.

8.2. Op de hiervoor beschreven hoofdregel bestaat een aantal uitzonderingen. [...]

8.4. De Belastingdienst/Toeslagen aanvaardt de kosten van kinderopvang ook indien zij niet ten tijde van de opvang of kort daarna zijn gemaakt, mits aannemelijk wordt gemaakt dat tijdige voldoening niet mogelijk was en een door partijen overeengekomen uitstel van de voldoening tijdig aan hem wordt doorgegeven en binnen een redelijke termijn de kosten alsnog worden voldaan.

8.5. Verder kan in gevallen waarin de Belastingdienst/Toeslagen de voorschotten lopende het toeslagjaar heeft stopgezet, terwijl de opvang wel doorliep en de dienst bij de stopzetting van het voorschot niet de vereiste zorgvuldigheid heeft betracht en in strijd met de voor opschorting geldende regels heeft gehandeld, een uitzondering worden gemaakt op de regel dat de kosten voor het hele jaar moeten zijn voldaan. Dit leidt er in zo'n geval toe dat over de periode vóór de stopzetting en over de periode ná de stopzetting afzonderlijk moet worden bezien of is voldaan aan de voorwaarden om voor kinderopvangtoeslag in aanmerking te komen (uitspraak van 8 maart 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:589](#)). Om in zo'n geval ook aanspraak te hebben over het gedeelte van het berekeningsjaar na het tijdstip van de stopzetting, is het voldoende dat is aangetoond dat tijdig uitstel van betaling is verkregen, dat sprake is van betalingsonmacht en dat het bedrag dat voor eigen rekening komt wel tijdig is betaald (uitspraak van 29 maart 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:806](#)).

Toepassing van deze jurisprudentie in de onderhavige zaak

8.6. Voor beide jaren zou toepassing van deze jurisprudentie betekenen dat de Belastingdienst/Toeslagen zich terecht op het standpunt stelt dat [appellante] geen recht heeft op voorschotten kinderopvangtoeslag. Zij heeft immers voor een groot deel van de kosten niet aangetoond dat zij deze heeft voldaan en niet is gebleken dat tijdige voldoening niet mogelijk was. In hetgeen [appellante] naar voren heeft gebracht, is bovendien geen grond gelegen om aan te nemen dat zij onder één van de in overweging 8.3 en volgende opgenomen uitzonderingen valt.

8.7. Dit zou betekenen dat [appellante] - hoewel zij een aanzienlijk deel van de kosten heeft voldaan en niet in geschil is dat haar kind opvang heeft genoten - in het geheel geen recht heeft op voorschotten kinderopvangtoeslag over de jaren 2014 en 2015. Dit zou bovendien als gevolg hebben dat zij alle door haar ontvangen voorschotten moet terugbetalen, waarmee zij aanzienlijk meer moet terugbetalen dan het bedrag aan kosten dat zij niet aantoonbaar heeft betaald. Ook kan dit betekenen dat het terug te betalen bedrag wordt verrekend met eventueel nog te ontvangen voorschotten. Dit kan langdurig grote gevolgen hebben voor [appellante] en haar gezin.

De Afdeling komt terug van de eerdere jurisprudentie

8.8. Hoewel de jurisprudentie als samengevat onder 8.1. bestendig is, heeft de Afdeling aanleiding gezien om dat oordeel te heroverwegen en thans tot het hierna vervatte oordeel te komen (zie ook de uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2019:3536](#) [Red.: deze uitspraak is niet gepubliceerd]). Daartoe is het volgende van belang.

8.9. Zoals hiervoor is overwogen, heeft de Afdeling tot nu het standpunt van de Belastingdienst/Toeslagen gevolgd dat om voor kinderopvangtoeslag in aanmerking te komen moet worden aangetoond dat het gehele bedrag aan kosten dat over een jaar verschuldigd is daadwerkelijk is betaald.

8.10. Onder 8.7. is vastgesteld dat dit vergaande consequenties kan hebben voor [appellante]. Door het grote aantal vergelijkbare zaken dat in de loop der jaren aan de Afdeling is voorgelegd, zijn de ernst en omvang van de financiële gevolgen van de jurisprudentie als hiervoor beschreven in meerdere gevallen kenbaar geworden. Het is de Afdeling in deze periode niet gebleken dat dergelijke gevolgen in ernst of omvang zijn afgenomen. Deze zaak staat dus niet op zichzelf. Verschillende publicaties bevestigen dat gezinnen in situaties zoals hier aan de orde in grote financiële problemen terecht kunnen komen. De Afdeling wijst in dat verband op de publicatie van de Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid (hierna: de WRR), 'Eigen schuld? Een gedragswetenschappelijk perspectief op problematische schulden' (WRR-Verkenning, nr. 33 van 30 juni 2016) en naar het rapport van de Nationale Ombudsman van 9 augustus 2017, 'Geen powerplay maar fair play. Onevenredig harde aanpak van 232 gezinnen met kinderopvangtoeslag'. Daarnaast wijst de Afdeling op het rapport van de WRR 'Weten is nog geen doen. Een realistisch perspectief op redzaamheid' (WRR-rapport nr. 97 van 24 april 2017).

8.11. In artikel 1.7, eerste lid, van de Wko is bepaald dat de hoogte van de tegemoetkoming afhankelijk is van de draagkracht en de hoogte van de kosten van kinderopvang in het berekeningsjaar. In het licht van het voorgaande komt de Afdeling thans tot een uitleg van die bepaling waarbij uit deze bepaling, op zichzelf en in samenhang met artikel 1.52, eerste lid, wordt afgeleid dat de Belastingdienst/Toeslagen wettelijk gezien ruimte heeft om ook een recht op kinderopvangtoeslag vast te stellen als de aanvrager een deel van de kosten van kinderopvang heeft voldaan. Dit brengt mee dat, anders dan de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 8 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1610](#)), de Belastingdienst/Toeslagen bij de bepaling van het recht op voorschotten kinderopvangtoeslag kan beoordelen welk bedrag aan kinderopvangtoeslag moet worden vastgesteld indien een deel van de kosten is betaald. Bij deze beoordeling moet de Belastingdienst/Toeslagen ingevolge artikel 3:4, eerste lid, van de Awb de rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen afwegen. Daarbij mogen, ingevolge het tweede lid van artikel 3:4 van de Awb, de nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.

8.12. In vergelijkbare zaken waarin het nadere voorschot of de definitieve berekening op nihil is gesteld, heeft de Afdeling aan de Belastingdienst/Toeslagen gevraagd wat de reden ervan is dat dergelijke ingrijpende consequenties worden verbonden aan het niet aantonen van volledige betaling van de gestelde kosten. De Belastingdienst/Toeslagen heeft, samenvattend weergegeven, allereerst geantwoord dat een andere benadering ertoe zou leiden dat aanvragers - gevraagd naar de daadwerkelijke kosten - in de verleiding zullen komen te hoge kosten van opvang op te geven. Wanneer het gevolg van te hoge opgave niet langer zou zijn dat toeslag geheel wordt geweigerd, kunnen aanvragers het erop aan laten komen of controle plaatsvindt. Vindt deze niet plaats, dan ontvangen zij een te hoge toeslag, gerelateerd aan de te hoog opgegeven kosten. Vindt controle wel plaats, dan zou in een andere dan de gevolgde benadering bijstelling naar een lager toeslagbedrag plaatsvinden, waarmee de stimulans om correcte opgave te doen zou komen te ontbreken. De Afdeling kan de gedachtegang van de Belastingdienst/Toeslagen op zichzelf volgen, maar is van oordeel dat deze niet moet

leiden tot het meest vergaande gevolg dat geen enkele aanspraak op toeslag bestaat als vaststaat dat een gedeelte van de kosten wel is betaald.

De Belastingdienst/Toeslagen heeft ter verdediging van haar huidige lijn daarnaast aangevoerd dat kinderopvangtoeslag is bedoeld als tegemoetkoming en dat de aanvrager dus steeds een deel van de kosten, aangeduid als eigen bijdrage, zelf moet betalen. Als gekozen zou worden voor een "toekenning naar evenredigheid" zou dit de kans verkleinen dat de aanvrager de eigen bijdrage betaalt, aldus de Belastingdienst/Toeslagen. De Afdeling onderschrijft dat de regeling van de kinderopvangtoeslag veronderstelt dat altijd een gedeelte van de kosten door de aanvrager zelf wordt gedragen. De vrees dat als de Belastingdienst/Toeslagen op een te hoge kostenopgaaf niet langer zou reageren met een nihilstelling, dit zal leiden tot een toename van gevallen waarin de eigen bijdrage niet wordt betaald, deelt de Afdeling evenwel niet. Immers, ook wanneer de definitieve berekening geschiedt aan de hand van de aangetoonde kosten, brengt de berekeningssystematiek mee dat de aanspraak op kinderopvangtoeslag de kosten niet volledig zal dekken en dat dus een deel van de kosten voor rekening van de aanvrager komt. Als het voorschot het uiteindelijke toeslagbedrag overschrijdt, leidt dit tot een vordering van de Belastingdienst/Toeslagen op de aanvrager.

De Belastingdienst/Toeslagen heeft er ook op gewezen dat een te hoog aangevraagd en toegekend voorschot het niet wenselijke gevolg kan hebben dat de daadwerkelijk gemaakte lagere kosten hieruit volledig kunnen worden voldaan. Deze constatering is juist, maar staat los van de kwestie die aan de orde is, te weten de vraag welk gevolg dient te worden verbonden aan het niet aantonen van volledige betaling van de kosten die zijn opgegeven in de fase waarin de Belastingdienst/Toeslagen overgaat tot definitieve berekening van de toeslag. Ook bij voortzetting van de huidige werkwijze door de Belastingdienst/Toeslagen bestaat altijd het risico dat aanvragen te ruim worden gedaan, dat de voorschotten die de aanvraag plegen te volgen te hoog worden toegekend en dat de daadwerkelijke kosten hiermee volledig gefinancierd kunnen worden.

8.13. De Afdeling komt op grond van het voorgaande tot de conclusie dat de door de Belastingdienst/Toeslagen gegeven redenen de bij het besluit van [...] toegepaste lijn niet langer rechtvaardigen. Binnen het geldende wettelijke kader is het mogelijk tot een andere berekening te komen die minder ingrijpende gevolgen heeft. In het licht van het voorgaande heeft de Belastingdienst/Toeslagen onvoldoende gemotiveerd waarom hij geen aanleiding heeft gezien de voorschotten over 2014 en 2015 te herzien. Het betoog slaagt.

8.14. Het gevolg van deze nieuwe uitleg van de wettelijke bepalingen is dat de Belastingdienst/Toeslagen bij de kinderopvangtoeslagen meer mogelijkheden krijgt om in individuele gevallen maatwerk te leveren. Daarbij worden het belang van het voorkomen van misbruik en oneigenlijk gebruik en de gerechtvaardigde belangen van de burger meer met elkaar in evenwicht gebracht. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3535](#)

MK ABRS, 23-10-2019, 201802802/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (hierna: de Awir) 26, 33 lid 3

KINDEROPVANGTOESLAG. Wijziging jurisprudentielijn. De Belastingdienst/Toeslagen krijgt bij de kinderopvangtoeslagen meer mogelijkheden om in individuele gevallen maatwerk te leveren. Daarbij worden het belang van het voorkomen van misbruik en oneigenlijk gebruik en de gerechtvaardigde belangen van de burger meer met elkaar in evenwicht gebracht. Voorheen oordeelde de ABRS dat indien een herziening van een voorschot leidt tot een terug te vorderen bedrag, de belanghebbende het bedrag van de terugvordering in zijn geheel is verschuldigd en dat in de Awir geen bepaling is opgenomen op grond waarvan de Belastingdienst/Toeslagen van terugvordering kan afzien, het terug te vorderen bedrag kan matigen, of van een ander dan de belanghebbende kan terugvorderen.

[ECLI:NL:RVS:2019:3601](https://ecli.nl/RVS:2019:3601)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2019, 1030

MK ABRS, 23-10-2019, 201905649/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 31

Vw 2000 43

Awb 1:2, 1:3, 8:1, 8:6

ASIEL. Besluitmoratorium voor asielzoekers uit Libië is rechtmatig.

2. Deze uitspraak gaat over een besluit tot instellen van een besluitmoratorium voor Libië dat de staatssecretaris heeft genomen op grond van artikel 43, eerste lid, van de Vreemdelingwet 2000 (hierna: de Vw 2000). In artikel 8:6 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) in samenhang met artikel 2 van de bij de Awb behorende Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak is geregeld dat tegen zo'n besluit beroep in eerste en enige aanleg kan worden ingesteld bij de Afdeling. Een besluitmoratorium betekent dat de termijn waarbinnen asielaanvragen van Libische vreemdelingen door de staatssecretaris moeten worden behandeld, wordt verlengd. Deze uitspraak is van belang voor alle Libische asielzoekers die ten tijde van het besluitmoratorium een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel hebben lopen waarop de staatssecretaris nog niet heeft beslist. [...]

6.1. Zoals hiervoor onder 5.3 is overwogen heeft de staatssecretaris de bevoegdheid beslistermijnen te verlengen, zoals hij in het besluit van 26 juli 2019 heeft gedaan. Hij heeft daarin uitdrukkelijk opgenomen dat hij de termijnen in alle lopende zaken met 12

maanden heeft verlengd en waarom hij dat heeft gedaan. In zoverre faalt het betoog van de vreemdeling dat het besluit niet deugdelijk is gemotiveerd. [...]

7.1. Anders dan de vreemdeling betoogt, heeft de staatssecretaris het besluit deugdelijk gemotiveerd. De staatssecretaris heeft aan zijn besluit ten grondslag gelegd dat op 12 april 2019 het Ministerie van Buitenlandse Zaken een nieuw ambtsbericht over Libië heeft uitgebracht en dat daaruit volgt dat de situatie slecht is, maar vergelijkbaar met de vorige verslagperiodes. De Afdeling heeft daarover eerder, laatstelijk bij uitspraak van 4 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1](#), geoordeeld dat zich geen 15c-situatie in Libië voordoet. Vlak na het uitbrengen van het ambtsbericht, vond het offensief van LNA-leider Khalifa Haftar in de richting van Tripoli plaats. Op het moment van het instellen van het besluitmoratorium was nog niet duidelijk of dit offensief zou leiden tot een verdere en langdurige strijd, aldus de staatssecretaris. De staatssecretaris heeft daarmee conform artikel 31, vierde lid, van de Pri gehandeld. De staatssecretaris heeft deugdelijk gemotiveerd dat er sprake is van een onzekere situatie in het land van herkomst die op het moment van het instellen van het moratorium naar verwachting tijdelijk is en hij heeft daarbij gezaghebbende landeninformatie betrokken. Anders dan de vreemdeling betoogt, geeft de door hem overgelegde landeninformatie geen ander beeld. [ECLI:NL:RVS:2019:3600](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 1031

MK ABRS, 23-10-2019, 201904044/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

EVRM 3

EU Handvest 4

DUBLINVERORDENING. Staatssecretaris mag op dit moment geen vreemdelingen overdragen aan Griekenland. Hij moet eerst nader onderzoek doen naar de toegang van vreemdelingen tot rechtsbijstand in Griekenland of de individuele garantie aan de Griekse autoriteiten vragen dat aan een vreemdeling een rechtsbijstandsverlener zal worden toegewezen.

1.2. In deze uitspraak en een andere uitspraak van de Afdeling van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2019:3537](#), toetst de Afdeling of de rechtbank terecht tot het oordeel is gekomen dat de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat hij de vreemdeling aan Griekenland kan overdragen. Deze uitspraken hebben ook betekenis voor andere Dublinclaimanten die de staatssecretaris aan Griekenland wil overdragen. [...]

2.5. Zoals de rechtbank daarom terecht in haar uitspraak als uitgangspunt heeft genomen, is het aan de staatssecretaris om zorgvuldig te onderzoeken en deugdelijk te

motiveren dat hij de vreemdeling kan overdragen aan Griekenland. Ook heeft de rechtbank terecht geconcludeerd dat, naast tekortkomingen in de levensomstandigheden van vreemdelingen als bedoeld in het arrest Jawo, ook gebreken in de asielprocedure en de toegang tot een daadwerkelijk rechtsmiddel in Griekenland kunnen resulteren in tekortkomingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest. [...]

3. Ondanks voornoemd standpunt, heeft de staatssecretaris bij zijn besluitvorming toch onderzocht of de vreemdeling bij overdracht aan Griekenland een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest. De staatssecretaris heeft daarbij onder meer informatie uit algemene bronnen over de asielprocedure in Griekenland betrokken. Daarop zal hieronder worden ingegaan. [...]

4.6. Met name voor vreemdelingen is het krijgen van rechtsbijstand als bedoeld in artikel 20 van de Procedurerichtlijn onlosmakelijk verbonden met de toegang tot een daadwerkelijk rechtsmiddel, omdat zij in de meeste gevallen de taal van de lidstaat niet spreken en onbekend zijn met het rechtssysteem. Hoewel gebreken in de toegang tot rechtsbijstand op zichzelf niet hoeven leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest, is dit in deze zaak anders. Het belang van rechtsbijstand wordt in Griekenland immers versterkt, omdat, zoals onder 2.4 uiteengezet, bij Griekenland niet zonder meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel op onder andere het gebied van de asielprocedure en de toegang tot een daadwerkelijk rechtsmiddel. Omdat er ook bij de staatssecretaris geen zekerheid over bestaat dat de vreemdeling tijdens zijn beroepsprocedure in Griekenland toegang krijgt tot rechtsbijstand, heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staatssecretaris onzorgvuldig heeft onderzocht en ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat de vreemdeling op dit punt geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest. [...]

6. Deze uitspraak betekent dat de staatssecretaris op dit moment geen vreemdelingen mag overdragen aan Griekenland. Hij moet eerst nader onderzoek doen naar de toegang van vreemdelingen tot rechtsbijstand als bedoeld in artikel 20 van de Procedurerichtlijn in Griekenland of de individuele garantie aan de Griekse autoriteiten vragen dat aan een vreemdeling een rechtsbijstandsverlener zal worden toegewezen.

[ECLI:NL:RVS:2019:3538](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2019, 1032

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 10-10-2019 (publ. 17-10-2019), NL19.22609 en NL19.22611

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

EVRM 3

DUBLINVERORDENING. Italië. Door geen garanties te vragen heeft verweerder zich er onvoldoende van vergewist dat eisers, en dan met name de minderjarige kinderen, bij overdracht naar Italië verzekerd zijn van adequate opvang.

In de zeer onlangs door het EHRM getroffen ordemaatregelen ('interim measures'), in samenhang bezien met het AIDA-rapport van 16 april 2019, het rapport van SFH/OSAR van 8 mei 2019 en de brief van 26 augustus 2019 van het Landelijk Bureau van Vluchtelingenwerk Nederland, ziet de rechtbank evenwel reden tot twijfel aan dit uitgangspunt dat ook iedere kwetsbare asielzoeker, zoals eisers, adequate opvang zal krijgen. Overwogen wordt dat uit de door het EHRM gestelde vragen in die zaken kan worden opgemaakt dat bij (bepaalde) kwetsbare vreemdelingen nog steeds individuele garanties nodig zijn om te waarborgen dat de noodzakelijke opvang- en zorgvoorzieningen aanwezig zijn. Door geen garanties te vragen heeft verweerder zich er onvoldoende van vergewist dat eisers, en dan met name de minderjarige kinderen, bij overdracht naar Italië verzekerd zijn van adequate opvang. De uitleg van verweerder ter zitting dat de door het EHRM getroffen ordemaatregelen ongemotiveerd zijn en dat hier geen algemene conclusies uit getrokken kunnen worden, volgt de rechtbank niet. Net als in onderhavige zaak gaat het in de zaken waarin door het EHRM de interim measures zijn getroffen om kwetsbare vreemdelingen. Dat de twijfels die kennelijk bij het EHRM leven in onderhavige zaak eveneens hun weerslag hebben, is derhalve aannemelijk. De beroepsgrond slaagt.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:10912](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2019, 1033

MK ABRS, 15-10-2019, 201905386/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 46

Richtlijn 2008/115/EG 15

Richtlijn 2013/33/EU 8

Vw 2000 6, 8, 59b, 82, 83

Vb 2000 5.1a, 5.1c, 7.3

VREEMDELINGENBEWARING. Rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000, na afwijzing asielaanvraag als kennelijk ongegrond. Bewaringsgrond 59b, eerste lid, onder a, kan ook na afwijzing asielaanvraag worden gebruikt.

1.1. Deze uitspraak gaat over de vraag of vreemdelingen van wie het asielverzoek is afgewezen als kennelijk ongegrond rechtmatig verblijf hebben als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000. Ook gaat deze uitspraak over de vraag of de grond dat bewaring noodzakelijk is met het oog op vaststelling van de identiteit of nationaliteit (artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000) als grondslag voor de maatregel van bewaring kan dienen na afwijzing van het asielverzoek. [...]

4.1. Uit het voorgaande volgt dat in het geval een asielverzoek als ongegrond is afgewezen de gevolgen van dat besluit worden opgeschort tot de termijn voor het instellen van beroep ongebruikt is verstreken of, indien beroep is ingesteld, tot de

rechtbank uitspraak heeft gedaan op het beroep. Is het asielverzoek echter afgewezen als kennelijk ongegrond dan moeten de gevolgen van het besluit worden opgeschort gedurende de termijn voor het instellen van beroep of, als de vreemdeling de voorzieningenrechter heeft verzocht de uitzetting te voorkomen tot op het verzoek om voorlopige voorziening is beslist. Anders dan bij ongegronde asielverzoeken hoeft de lidstaat de betrokken vreemdeling na de uitspraak op dit verzoek dus alleen toe te staan op zijn grondgebied te blijven wanneer de voorzieningenrechter bepaalt dat zijn uitzetting achterwege moet blijven totdat op het beroep is beslist.

4.2. [...] Anders dan in de uitspraak van 10 juni 2002, [ECLI:NL:RVS:2002:AE6645](#), is de Afdeling van oordeel dat een vreemdeling in gevallen als hier aan de orde rechtmatig verblijf heeft op grond van de wet tot op het verzoek om voorlopige voorziening is beslist. Indien dit verzoek wordt toegewezen dan heeft deze vreemdeling rechtmatig verblijf op grond van een rechterlijke beslissing tot op het beroep is beslist. Dit brengt met zich dat daar waar in artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000 wordt gesproken over beroepschrift, daarom tevens verzoekschrift moet worden gelezen. [...]

5.1. De tekst van artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 – de implementatie van artikel 8, derde lid, aanhef en onder a, van de Opvangrichtlijn – geeft geen aanleiding om te oordelen dat deze grondslag alleen bedoeld is voor de duur van de behandeling van het asielverzoek door de staatssecretaris. Het is in deze gevallen vervolgens aan de staatssecretaris om in de maatregel van bewaring te motiveren dat en waarom nader onderzoek moet plaatsvinden om de identiteit of nationaliteit van de vreemdeling vast te stellen. Ook moet hij volgens artikel 5.1c, eerste lid, van het Vb 2000, gelezen in samenhang met artikel 5.1a, tweede lid, van dit besluit, motiveren dat zich ten minste twee gronden voordoen als bedoeld in artikel 5.1b, derde en vierde lid, van het Vb 2000, waaruit volgt dat het risico bestaat dat deze vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken. Daarbij kan hij geen gebruik maken van die gronden die uitsluitend zien op het vertrek van de vreemdeling.

[ECLI:NL:RVS:2019:3442](#)

[Naar inhoudsopgave](#)